

PARKINSON HOTEL

ISBN: 978.94.90665.173
ISBN E-boek: 978.94.90665.180
Auteur: Frank van Empel
Omslag: Barend van Hoek
Een uitgave van Studio nonfiXe
Vught, Nederland, 2015
© alle rechten gereserveerd

Het doel van deze uitgave is onder meer de bekendheid met de ziekte te vergroten, ook voor degenen die net als Frank een ongenode gemene gast herbergen en hun partners. Tevens wil de auteur mensen met de ziekte van Parkinson inspireren om niet bij de pakken neer te zitten en hun kwaliteit van leven verbeteren.

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door Stichting ParkinsonFonds.

PARKINSON HOTEL
FRANK VAN EMPEL

*nonfi***Xe**
the power to differ

FRANK VAN EMPEL
SCHRIJVER EN JOURNALIST
(Tilburg, 1954)

Frank hoorde de diagnose Parkinson's Disease in het voorjaar van 2004. Sindsdien strijdt hij tegen de ziekte, tegen toenemende medicatie en de bijwerkingen van pillen, die soms erger lijken dan de kwaal.

De ziekte van Parkinson staat erom bekend dat het een progressieve ziekte is, de symptomen worden met de tijd erger. Het verzet van Frank bestond en bestaat uit het blijven trainen van zijn hersenen en lichaam. Hij promoveerde in 2012, voetbalt iedere zondag, doet aan *Nordic Walking* en andere sporten. Hij speelt gitaar. En bovenal, hij blijft schrijven. Allemaal dingen die hij graag doet en die hem helpen om het aantal pillen dat hij slikt zo minimaal mogelijk te houden.

Frank is overtuigd van de kracht van neuroplasticiteit, het vermogen van de hersenen om nieuwe verbindingen te maken waar de oude verbroken zijn.

Lange tijd leek dit inderdaad het geval. De progressiviteit van Parkinson was traag, trager dan meestal het geval is. Maar eind 2014 moest hij concluderen dat de opmars van de ziekte sneller ging dan de aanleg van nieuwe verbindingen.

Op aanraden van zijn neuroloog, Dr. Chris van der Linden, ondergaat Frank in 2015 *Deep Brain Stimulation*. Deze operatie houdt zoveel in als het plaatsen van elektroden in de diepe hersenen. De elektroden vervangen medicijnen en

als het goed is, verdwijnen de voornaamste fysieke symptomen van de ziekte.

De operatie geeft Frank hopelijk een fikse voorsprong op Parkinson, zodat hij - met meer plezier en gemak - kan blijven schrijven, studeren, sporten en spelen.

Frank is een activistische Parkie, zoals hij het zelf noemt. In deze uitgave beschrijft hij zijn innerlijke strijd. Dat heeft hij kunnen doen dankzij de spraakcomputer die sinds twee jaar op zijn bureau staat.

Frank van Empel was politiek en economisch redacteur van ondermeer Haagse Post, Elsevier en NRC Handelsblad van 1979 tot 1997.

Sindsdien werkt Frank als zelfstandig schrijver. Hij publiceerde ondermeer: 'Eigen Doel', 'Wegen naar Verandering' en 'Beleef 2030, vier toekomst scenario's voor de energiewereld'.

Zijn proefschrift 'Allemaal Winnen, regionale duurzame ontwikkeling (ecolutie)' met co-auteur Martin Bakker, dateert van 2012.

Najaar 2013 publiceerden hij en Caro Sicking JES! Towards a Joint Effort Society, een nieuw politiek engagement model.

Proloog

I. Vet snelle Parkie

II. Koude Diagnose

III. Neuroplasticiteit

IV. Innerlijke Dialoog

V. Kracht van Gedachten

Epiloog

I. Vet snelle Parkie

Ik (Franky) gil, van ontzetting, snak naar ADEM, die weigert te komen. Mijn rug lijkt versmolten met het beton. Maar even, want mijn alter ego 'Parkie' gunt mij geen tijd om te recupereren.

'Au secours!' schreeuwt hij. *'Voleurs!'* Tegen mij, bijtend: 'Zie je niet wat er gebeurt, luiwammes? Wat lig je daar nou te doen? Die knapen hebben onze tas gejat, met alles erin. Jouw portemonnee, met de € 300 die je net uit de muur getrokken hebt, je groene titanium bril, plus alle andere kijkertjes, rijbewijs, paspoort, notitieblokken. Je kon toch zo hard lopen? Weet je nog, die Dam tot Dam loop waarbij jij de eerste kilometers gelijk opliep met de wedstrijd lopers. Dat was voor de lol. Nu komt het erop aan. Nou, doe het dan!'

Parkie rukt ons los van het beton, waar ik als in een slow motion herhaling van een voetbalfragment, nog lig te creperen. Ik protesteer met m'n hele lijf en wil Parkie tegenhouden. Maar die laat zich niet tegenhouden. Hij schakelt gewoon over naar een hogere trillingsfrequentie, waardoor hij in een andere dimensie, een andere werkelijkheid, belandt, waar hij voor gewone stervelingen zoals wij niet meer te volgen is. Met uitzondering van mensen als ik, Franky, die een intieme relatie onderhouden met hun alter ego. Op alle anderen komt het over als het springen van de hak op de tak – een typische Parkinson eigenschap.

‘Rovers en vrije radicalen lijken op elkaar,’ zegt Parkie midden in de actie scene op het verlaten Tunesische perron, waar we uit de rijdende trein sprongen, mijn onnavolgbare, destructieve schaduw en ik. ‘Beide hebben verkeerde vrienden, maar vrije radicalen veroorzaken ook nog kanker, vervolgt Parkie. ‘Daar ben jij toch bang voor? Prostaatkanker.’

‘Hypocriet,’ werp ik hem na. ‘Uit onderzoek blijkt dat jij daar alles mee te maken hebt. Van de mannelijke Parkinson patiënten boven de 60 jaar heeft ruim 97% prostaatkanker. Dat kan geen toeval zijn.’

‘Ik houd van Prosta,’ fluistert Parkie bijna onhoorbaar en hij schiet terug naar onze trillingsfrequentie, die van gewone, aardse stervelingen. Die hebben niks gemerkt van onze tussenstap in de tijd. De dieven zijn althans niet opgeschoten.

‘Vooruit dan maar,’ geef ik toe en probeer op te staan. Dat valt vies tegen. ‘Ik zal toch niet verlamd zijn,’ schiet het door me heen. En ik zie een parade van rolstoelers voor mijn geestesoog verschijnen, met de zanger van het levenslied Koos Alberts (Zijn Het Je Ogen?) voorop. Mijn botten staan op het punt te breken, maar warempel, de zak met bloed en beenderen verheft zich. Precies op dat moment duikt een donkere man in vaal legergroen op uit het donker.

Parkie ziet een geweer en roept fanatiek: ‘Tiereeeee! Schiet dan! Je hebt dat geweer toch niet voor niets, sukkel. Daar ginder schichten ze weg, de schobbejakken. Je kunt ze nog raken, als je een kerel bent en dat ben je, zo te zien.’

De man reageert verschrikt en stamelt dat schieten op kruimeldieven niet spoort met zijn opdracht. Hij bewaakt gebouwen even verderop en is op het geschreeuw afgekomen. Maar schieten?! Nee. Helpen wil hij wel. ‘*Venez!* Kom maar mee!’

Daar lopen we dan gedrieën door het donker: de hulpvaardige Tunesische soldaat, mijn bazige alter ego en ik zelf, de beheerder van het hotel, waar ‘Parkie’ - de weinig originele bijnaam die ik voor hem heb bedacht - voor vast is ingetrokken, naar het zich laat aanzien.